

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Lisa Hobman

TOGETHER UNDER A SNOWY SKYE

Copyright © Lisa Hobman, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Boldwood Books Ltd.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05128-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LISA HOBMAN

Druga šansa za ljubav

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za mamu, tatu, Riča i Dži – što nisu mislili da sam potpuno odlepila kad sam odlučila da pišem knjige i što su me podržali kada sam kasnije rešila da postanem i suvlasnica knjižare.

I za moju izvanrednu prijateljicu Kler, koja je s oduševljenjem prihvatila ideju da se upustimo u knjižarski biznis. Hvala ti što si naš san pretvorila u stvarnost! Knjige caruju!

PROLOG

Mili Tredavej je napeto zurila kroz veliki erker na drugom spratu, kao da će njen verenik Hari Rouz zbog toga brže stići. Ali kako kažu: ne lipši, magarče, do zelene trave... Junsko nebo bilo je neprimereno mračno i olujno, a ulična svetla sporadično su obasjavala kišom natopljene pločnike Noting Hila.

Ljudi su užurbano prolazili s podignutim kišobranom, spuštene glave, i Mili je bila zahvalna što je tu gde jeste, u svom komadiću raja, u stanu u staroj adaptiranoj viktorijanskoj vili u ulici Kolvil teras, gde je živela s Harijem već skoro godinu dana. Noting Hil je bio odlično mesto za život, s poletnom atmosferom, živopisnim fasadama, zelenom pijacom i brojnim buticima. Stan nije bio naročito velik, zbog visokih kirija u tom delu grada, a enterijer je predstavljao suštu suprotnost upečatljivom eksterijeru: potpuno beli zidovi, sa svemirskom rasvetom i strogom modernom umetnošću, koja je u Milinim očima igrala u geometrijskim oblicima i mrljama jarkih boja rasutih preko platna. Njoj je mnogo više prijao slikarski stil Henrija Rejberna. Čak je i kuhinja bila besprekorno bela i ultramoderna, sa svetlucavim belim granitnim površinama. Sve je definitivno bilo uređeno po Harijevom ukusu, ali to je bilo oprostivo jer je, na kraju krajeva, pristala da se useli u *njegov* stan. To je sad postao njen dom i bila je presrećna što ga deli s muškarcem kog voli.

U mislima se vratila u onu noć kad je upoznala Harija. Te večeri je bila u opuštenom izlasku s ortakom Deksterom – starijim bratom

svoje najbolje drugarice Džuls – a Hari se zatekao na istom mestu zbog proslave bratovljevog venčanja. Ljudi kažu da se sve dešava s nekim razlogom, a Mili se, kao bivša žrtva zveri zvane neuzvrćena ljubav, gotovo odrekla nade da će pronaći nekog ko će umeti da je voli kao ona njega. Međutim, sudbina je imala drugačije planove...

Kings hed bio je Deksterov omiljeni lokal, i mada se u jednom krilu nalazio prilično otmen prostor za venčanja i konferencije, u drugom delu je bio bar s nezaboravnom atmosferom, gde se njihova ekipa najradije okupljala. U jednom trenutku, u baru je postalo toliko vruće da je Mili morala da izađe ne bi li udahnula malo svežeg vazduha, a odmah za njom, čudesnom intervencijom sudbine, i vođen identičnim razlogom, izašao je i nepoznat visok i naočit muškarac. Sa svetlom kosom i živahnim plavim očima, ličio je na Pola Betanija, jednog od njenih omiljenih glumaca – samo u mlađem izdanju. Mili se opasno zatreskala u Betanija nakon što ga je videla u ulozi Čosera u filmu *Priča o vitezu*. Dok su se njene drugarice uglavnom ložile na Hita Ledžera, ona je bila očarana obesnim sjajem u očima britanskog glumca. I evo – gleda u tipa koji izgleda kao njegov dvojnik.

Na sebi je imao sivo trodelno odelo s plavičastim odsjajem, koje je delovalo prilično skupo, i kravatu boje burgunca. Ramena su mu bila široka i bio je prilično visok, po njenoj proceni bar metar i devedeset. „I tebi je prevruće unutra?“, pitao je pokazavši glavom ka ulazu svećane dvorane hotela *Kings hed*.

Obrazi su joj još više planuli kad je čula njegov dubok baršunast glas. „Da, pomalo“, odgovorila je.

On je naherio glavu u ispitivačkom maniru. „Izvini, ali ne mogu da... ti si Sarina prijateljica?“, pitao je. Imao je dobru dikciju, s pri mesom zapadnolondonskog akcenta.

Mili se zbunjeno namrštila. „Sara? Oh... misliš na mladu? Ne, ovaj... ja *nisam* došla zbog venčanja. Samo sam izašla s ortakom na piće. Upustili smo se u ćaskanje s nekim tipom i njih dvojica su ostali unutra da igraju bilijar, a ja sam izašla na vazduh.“

„O, *ono* ti je ortak? Onaj elegantno popunjen tip?“

Mili je klimnula.

„Tako znači? E pa vidiš, taj tip s kojim ste se upustili u ćaskanje i koji trenutno igra bilijar s tvojim elegantno popunjenim...“

„Dekster.“

„Dobro, s Deksterom... dakle, taj drugi tip je Džoš, verenik moje sestre Melani. A mladoženja je moj brat Džejkob.“ Izbacio je zvučno vazduh iz pluća. „Dođavola! Svi oko mene su ili venčani ili vereni.“

Mili nije mogla da provali da li je na to gledao kao na nešto dobro. „Čestitam?“, natuknula je slegavši ramenima.

On se osmehnuo, spustivši pogled na šaku u kojoj je držala čašu vode s ledom. „Nemaš prsten.“

Ona je ćušnula pramen kose iza uha i odmahнула glavom. „Nemam. Još sam *mlada* dama, slobodna i sama.“ Prebacila je čašu u desnu ruku i zamahala prstima leve da dokaže poentu, ali odmah se osetila budalasto.

Njen sagovornik se tiho nasmejao. „Sad mi je laknulo. Nisu *baš svi* ili venčani ili vereni.“ Tad joj je pružio ruku. „Dozvoli da se predstavim. Ja sam Hari. Hari Rouz.“

Mili je takođe pružila ruku, i kad su im se prsti dodirnuli, srce joj je poskočilo. „Mili Tredavej.“

„Pa, Mili... ti si odavde?“

„Misliš iz Sajrensestera? Da, jesam. Rođena i odrasla ovde. A ti?“

On je odmahnuo glavom osvrnuvši se oko sebe i osmotrivši ruralno okruženje. „Ne, ja definitivno nisam. Ja sam Londonac skroz-na-skroz. Mada se ne bi reklo po mom akcentu. Eto šta se desi čoveku kad radi u intrigantnom svetu gradskih finansija. Ranije sam imao mnogo jači akcenat. Ali naučio sam da ga smekšam kad razgovaram s inostranim klijentima... i, naravno, s ljudima koje tek upoznam.“ Prasnuo je u smeh. „Uvek se uspaničim da ću zvučati kao Dik van Dajk u dimnjačarskoj pesmi iz mjuzikla *Meri Popins*.“

Mili se nasmejala. „Ali on je samo glumio da je iz Londona. I to prilično loše ako me sećanje dobro služi.“

„Hmm, istina. Mislim da će me ljudi ozbiljnije shvatiti na poslu kojim se bavim ako budem zvučao kao da sam s nekom *nobles* mesta.“ Naglasio je reč *nobles* i teatralno se osvrnuo, što je njoj delovalo zabavno.

Njegova spremnost da se našali na vlastiti račun bila joj je toliko simpatična da je morala da se osmehne, a njena radoznalost porasla je za još nekoliko stepeni. „A čime se tačno baviš u *intrigantnom svetu finansija*?“

Njegovi obrazi su momentalno buknuili, a telo mu je poskočilo. „Sad kad to čujem sa tvojih usana, plašim se da sam zvučao prilično pretenciozno, zar ne?“ Pogledao je u nju, tobože sumnjičavo, s plamsajem humora u očima. „Ja sam finansijski direktor perspektivne nezavisne izdavačke kuće, sa sedištem u centru Londona, koja se, uzgred rečeno, već ovenčala brojnim nagradama.“ Prstom je potapkao ivicu nosa, ispravio kravatu i široko se osmehnuo pre nego što je dodao: „U principu, bavim se dosadnim računovodstvom.“ Zaverenički se osvrnuo. „Ali to sam predstavio malo drugačije jer pokušavam da te impresioniram.“

Kao strastvena čitateljka, Mili je oduvek bila fascinirana knjigama i imala je gomilu naslova na čekanju, koja je dopirala skoro do tavanice. A muškarac koji je otvoreno priznao da je želeo da je impresionira odjednom joj se još više dopao.

Ponovo se osmehnula. „Dobro ti ide. Ja obožavam knjige, a moja starija sestra je takođe u izdavačkom biznisu. Isprva sam mislila da to podrazumeva nepresušan priliv besplatnog štiva, ali...“ Slegla je ramenima.

„Da, tu privilegiju, nažalost, imaju samo urednici iz odseka za prijem rukopisa. Kako ti se zove sestra? Možda je poznajem.“

„Idi Tredavej. Radi kao izvršna urednica u *Kevendišu*.“

On je izvio obrve. „Svaka čast. Znači, dama na ozbiljnom položaju. I prilično ambiciozna, rekao bih.“

Mili je pokušala da *ne zakoluta* očima. „Da. Ona je oličenje uspeha u našoj porodici. Bar zasad.“

„A čime se ti baviš?“ pitao je on, nahevivši glavu.

„Ja imam onlajn marketinšku kompaniju... mislim, kažem *kompanija*, ali jedina zaposlena sam ja. Uglavnom radim na daljinu, s malim preduzećima, savetujem ih kako da poboljšaju svoju vidljivost na

internetu, osmišljam marketinške strategije i materijale, pomažem im da naprave onlajn-profil i tako dalje.“

„E pa vidiš, meni *to* zvuči baš zanimljivo i kreativno. A sigurno je i isplativo.“

„Da, može da bude. Ali stvarno volim svoj posao i imam priliku da radim sa izuzetno talentovanim ljudima. Mada i tvoj posao zvuči dovoljno zanimljivo.“

On je napravio grimasu. „Ozbiljno? Veruj mi, u tome nema ničeg uzbuđljivog. Suštinski, ja sam samo strog i dosadan šef računovodstva. Voleo bih da sam kreativniji, kao autori s kojima saradujemo. E to bi već bilo zabavno. Ima li nečeg boljeg nego da možeš da izmišljaš ljude, njihove živote i čitave svetove?“

Zgodan, šarmantan, voli knjige i ima dobar posao. Šta je sledeće? Da li će sad otkriti da taj tip ima devojkicu... ili dečka? I baš kad joj je ta misao prošla kroz glavu, neki muškarac je otvorio vrata. „Hari, požuri, čoveče! Kucnuo je čas da Džejka i Saru učiniš ponosnim!“ I rekavši to, šmugnuo je nazad u svečanu salu.

Hari je zakoloutao očima. „Samo opušteno, jelda? Mislím da sad, kao venčani kum *i* mladoženjin brat, treba da se vratim tamo da održim govor. Da zabavim zvanice glupim anegdotama iz detinjstva i pustim par starih video-snimaka kad je Džejk imao osam godina i pokušavao da izvede zeznute brejkdens pokrete u našoj kuhinji.“ Zastao je. „Ubiće me posle!“ Ponovo je ispružio ruku i ona ju je spremno prihvatila. „Drago mi je što smo se upoznali, Mili. Ali sad, nažalost, moram da te napustim jer je kucnuo čas za mojih pet minuta slave.“

Mili se nasmejala, ali u grudima je osetila ubod tuge. „I meni je drago. Srećno sa zdravicom.“

„Hvala. I trebaće mi mnogo sreće.“ Pustio je njenu ruku, duboko udahnuo i pošao ka vratima. Ali pre nego što je spustio prste na kvaku, zastao je i okrenuo se ka njoj. „Slušaj, znam da je ovo možda nedolično, pošto se *bukvalno* poznajemo tek nekoliko minuta, i da bih mogao da delujem pretenciozno, pa čak *i* napadno, ali pošto *smo* na venčanju... to jest, bar *ja* jesam...“ Zavrteo je glavom. „U stvari,

samo pokušavam da kažem... da li bih mogao da dobijem tvoj broj? Ili da ja tebi dam svoj i tako prebacim loptu na tvoj teren?“

Milina utroba zaigrala je od sreće dok se očajnički trudila da se ne kezi kao luda na brašno. „Daj mi mobilni“, rekla je bez trunke oklevanja i on ju je poslušao. Ukucala je svoj broj kao novi kontakt i opalila brzinski selfi, koji je prikačila uz broj. Potom mu je vratila telefon. „Izvoli. Lopta je sad na tvom terenu.“

Širok neodoljiv osmeh zaigrao mu je na licu. „Savršeno“, kazao je klimnuvši glavom. „Apsolutno savršeno!“

Vrativši se u sadašnjost, zagledana u ljude koji su promovali ispod prozora, Mili je pretpostavila da su leptirići u njenom stomaku definitivno nosili čizme sa kramponima dok su izvodili razdragani ples. Spustila je ruku preko usplahirenog komešanja. *Gde je, za ime božje?*

Bacila je pogled na sat na kuhinjskom zidu, bar stoti put zaredom. Već je prošlo osam, što je značilo da je sad i zvanično kasnio. Večera će se ohladiti ako bude još malo stajala – u stvari, sigurno je već hladna. Zapitala se da možda nije odlučio da s kolegama izađe na slavljeničko piće pre nego što se vrati kući. Na kraju krajeva, nije mu rekla da mu sprema specijalnu rođendansku večeru. Htela je da to bude iznenađenje. Ali sad se pokajala.

Mobilni joj je zasvetleo na prozorskoj dasci, gde ga je ostavila da se napuni. Brzo ga je zgrabila, očekujući da ugleda poruku od Harija, poruku u kojoj joj javlja gde se zadržao ili bar kad može da ga očekuje.

Zdravo, srce. Kako si? Nadam se da je bolje. Je l' ti stigla pozivnica za venčanje? Dž xx

Džulijet, odnosno Džuls, njena najbolja drugarica na čitavom svetu, živela je na ostrvu Skaj, gde je uskoro trebalo da se venča sa zgodnim Ridom, zgodnim partnerom Škotom. Mili je bila silno uzbuđena zbog njih. Nakon Ridovog teškog razvoda i Džulsinog strašnog gubitka nakon što joj je prvi muž preminuo od raka, oboje su zaslužili da budu srećni. Decembarsko venčanje u prelepoj crkvi u Glentorinu sigurno će podsećati na bajku i Mili je jedva čekala da

to vidi rođenim očima. Brzo je odgovorila, rekavši da još nije dobila pozivnicu, ali da je dobro zapamtila datum i da ni za šta na svetu ne bi propustila tako čaroban događaj.

Samo trenutak kasnije stigla je sledeća poruka:

Nisi mi odgovorila na drugo pitanje!

Mili je taman krenula da odgovori kad su se vrata stana otvorila. Spustila je mobilni na prozorsku dasku i istrčala u hodnik.

„Kralj rođendanko se vratio!“, objavio je Hari, teatralno zamlatiravši rukama i umalo ne nokautiravši samog sebe kožnom torbom u kojoj je nosio laptop.

Mili se zakikotala. „Ljuta sam na tebe, da znaš. Trebalo je odavno da se vratiš. A koliko vidim, već si stigao i da nazdraviš?“

On je krenuo ka njoj, obesno se iskezivši. „Možda sam cugnuo malo brlje“, rekao je s groznim škotskim akcentom.

Mili je zakolotala očima. „Ja se ne bih razmetala tim akcentom. Zamisli samo da te Rid čuje.“

Hari je spustio torbu na pod, savio se ka njoj i strasno je poljubio, obgrlivši je jednom rukom i zgrabivši je za zadnjicu. „Ali svejedno me voliš.“

Osetivši viski u njegovom dahu, Mili ga je šaljivo pljesnula po ruci. „Naravno da te volim, na tvoju sreću. Hajde sad. Spremila sam specijalnu večeru, mada se dosad verovatno ohladila.“

On se odmakao isturivši donju usnu. „Ooo, izvini. Mojim te da se ne lutiš.“ Nije dopustila da je njegovo izmotavanje smekša.

Zavrtela je glavom. „Hajde, sredi se malo, a onda dođi da jedemo.“

Hari je salutirao i, nezgrapno se klateći, krenuo ka spavaćoj sobi, a ona se vratila u kuhinju da servira gulaš koji je spremila. Gulaš je delovao malo suvlje nego što treba, a želudac joj je blago poskočio od pikantnog mirisa. Sipala je hranu na dva tanjira, vodeći računa da Hari dobije veću porciju, i servirala smežurano pečeno povrće sa strane. Pod normalnim okolnostima, izgarala bi od nestrpljenja da što pre navali na hranu, ali to večeras nije važilo. Bila je usplahirena.

Pre toga je spakovala poklon u kutiju sa ukrasnom trakom i jedva je čekala da ga Hari otvori.

On se konačno vratio, sveže istuširan, obučen u trenerku i majicu sa slikom grupe *Kvin*. Godinama je nosio tu majicu, tako da je već bila izbledela i imala rupu na ramenu, ali u njoj je i dalje izgledao opako seksi.

„Nešto božanstveno miriše! Spremila si moje omiljeno jelo?“ upitao je široko se iskeživši.

Mili je udahnula aromu, jedva obuzdavši nagon da povrati. Prilepila je osmeh na lice i klimnula. „Naravno. Ipak ti je rođendan.“

On ju je poljubio u obraz i seo za mali okrugli sto u uglu kuhinje. „Divno! Daj da klopamo!“ Lice mu je poprimilo gotovo dečački izraz, sa očima raširenim od iščekivanja i jezikom koji je nestrpljivo klizio preko usana.

Spustila je tanjir ispred njega i zauzela svoje mesto, trudeći se da ne gleda u zgusnutu masu na tanjiru. Želudac joj se ponovo okrenuo, nateravši je da ustane. „Idem samo po čašu vode.“

„Otvori flašu crnog vina, dušo, kad si već na nogama.“

„Možda kasnije“, odgovorila je ona blago prekornim tonom. „Mislim da si dovoljno popio.“ Vratila se na stolicu, pažljivo pijuckajući hladnu bistru tečnost, i dalje se ne usuđujući da pogleda u svoju porciju.

„Zar nisi gladna?“ upitao je Hari namrštivši se.

Mili je zakolotala očima i blago se osmehnula. „Više nemam apetita. Predugo sam čekala pa sam pojela parče tosta“, slagala je.

„Pojma nemaš šta propuštaš. Ovo je prste da polizeš“, rekao je punih usta.

„Drago mi je da ti se sviđa. Naručila sam i čokoladnu tortu iz poslastičarnice *Džek end Bijond*.“

Hari je prestao da žvaće i ponovo se iskezio, uperivši viljušku ka njoj. „Ti si stvarno najbolja cura na svetu, znaš?“ kazao je. „Kupila si mi tortu u najboljoj poslastičarnici u Londonu. Ma šta u Londonu? Na čitavom svetu.“

Dok je Hari s apetitom tamanio gulaš, Mili je duboko udahnula, pokušavajući da smiri nervozu koja joj je rovarila po utrobi. Iščekivanje

trenutka kad će mu uručiti nadasve poseban i krajnje lični poklon bilo je skoro nepodnošljivo.

Kad je završio sa jelom, Hari je odgurnuo tanjir i potapšao se po stomaku.

„Ako ti ne smeta, tortu bih ostavio za kasnije. Pun sam do guše.“

„Naravno. Jesi li spreman za poklon?“, pitala je Mili veselo zatapšavši.

On je teatralno izbacio vazduh iz pluća. „Jesam, pod uslovom da taj poklon *nisi ti*, dušo. Čak i da se sad skineš u neodoljivo seksi veš, tako sam se pretovario da sumnjam da bih nešto uspeo da uradim.“ Obesno se iskliberio.

Ona se nervozno nasmejala. „Naravno da nisam. Spremila sam ti pravi poklon.“

Hari je izvio obrve. „Onda sam spreman.“

Mili je ustala od stola i uzela kutiju koju je tako pažljivo zapakovala. Pružila mu je poklon dok je on nestrpljivo trljao ruke.

„Ovo je velika kutija. Šta si, dođavola, stavila unutra?“

„Otvori pa ćeš saznati“, odgovorila je ošamućena od uzbuđenja.

Hari je razvezao traku i počeo da razmotava ukrasni papir, pre više pažljivo za Milin ukus. Ona je za to vreme sedela sa šakama sklopljenim na krilu, napeto preplićući prste. U kutiji se nalazila još jedna kutija. Hari je podigao pogled i lukavo se osmehnuo, prešavši na razmotavanje papira s druge kutije. Kad ju je otvorio, unutra ga je sačekala još jedna kutija. „Baš si namazana, Mils.“

Na kraju je stigao do poslednje kutije – tanke i izdužene kutije za nakit, koja joj je delovala kao savršen izbor. Pogledao je u Mili sa znalčkim kežom i skinuo poklopac.

Kad je ugledao sadržaj kutije, osmeh mu je istog trena nestao s lica. Napeto se nasmejao, progutao pljuvačku i namrštio čelo. „Ali... ne kapiram.“

Mili je spustila ruku preko usta dok su joj suze navirale na oči. „Srećan rođendan... budući tatice.“

PRVO POGLAVLJE

„Ali... *kako*, Mils?“, procedio je Hari zabezeknutog lica, što svakako nije bila reakcija kojoj se Mili nadala.

Mili je prasnula u usiljen smeh. „Kako misliš *kako*? Ne treba valjda da ti objašnjavam kako to rade ptice i pčelice?“

On je zavrteo glavom. „Mils, prestani da me zafrkavaš. Odlično znaš šta te pitam. Uzimaš pilule, zar ne?“

Ona je ozlojeđeno huknula. „Da, koristila sam pilule, kao što znaš. Ali nisu sto posto sigurne.“ Slegla je ramenima. „Dešava se.“

Hari je ustao od stola i prošao šakama kroz kosu. „Dešava se? *Dešava se?*! Mili, trebalo je da mi kažeš da planiraš da batališ pilule. Trebalo je da to bude zajednička odluka! A ne nešto što ćeš mi tek tako sasuti u lice, i to na prokleti rođendan!“

Mili je osetila kako je suze peckaju u očima i kako joj knedla besa zastaje u grlu. Ništa nije išlo po planu. Obrisala je vlažne oči i pročistila grlo. „Kako možeš da me optužiš za tako nešto? Nikad ne bih...“

„Ali *očigledno* jesi. Zar postoji drugo objašnjenje? Osim ako nisi zaboravila da popiješ prokletu tabletu!“ Glas mu je postao praskav, a bleđa koža zajapurena.

Mili je ustala od stola i stala ispred njega, rešena da ne ustukne. „Hari, *nisam* prestala da uzimam pilule. Takođe, pijem ih već godinama zbog problema s ciklusom, tako da nema šanse da zaboravim da uzmem pilulu. Postoje različiti faktori koji mogu da suzbiju njeno dejstvo.“

Njegove nozdrve su se raširile. „Onda je trebalo da budeš pažljivija!“

Miline oči su se razrogačile od šoka. „Kako se samo *usuđuješ*? I ti si mogao da budeš pažljiviji! Mogao bi da staviš kondom ponekad!“

„Znači, još sam *ja* sad kriv? Svaka čast, Mils! Pa naravno, namerno nisam navukao kondom jer sam želeo da mi neka mala krvopija upropasti život!“

Milina utroba se tako okrenula da je pomislila da će povratiti. „*Krvopija*? Naša beba nije krvopija. Kako možeš da kažeš nešto tako užasno?“ Suze su joj potekle od besa, zamutivši joj vid.

On je zaškrgetao zubima, na trenutak zažmurivši, pa procedio kroz stisnutu vilicu: „To nije *naša* beba, Mili. To nije nešto što smo *mi* želeli. *Bili smo* savršeno zadovoljni onim što smo imali. Ili sam bar ja tako mislio.“

„Ali *ja* to želim“, prošaptala je slabim i drhtavim glasom.

Hari je grubo prošao šakama kroz kosu. „Kad si posumnjala?“

Ona je zavrtela glavom, svesna da će njen odgovor dodatno sve pogoršati. „Pre nekog vremena. Izostalo mi je nekoliko menstruacija, ali one su i inače problematične, pa nisam tome pridavala značaj. Ali onda su krenule mučnine. Sećaš se kad smo prošlog meseca izašli na večeru s Džejkom i Sarom i kad mi je pozlilo od one piletine?“

„Ali rekla si da je to trovanje hranom. Zašto si lagala?“

„Nisam lagala. Stvarno sam mislila da je trovanje. Doduše, trajalo je par dana, ali proverila sam simptome na netu i tamo je pisalo da je to u takvim slučajevima sasvim normalno.“

On ju je ošinio pogledom dok mu je zbunjenost, ispisana velikim slovima, vrištala s lica. „Ali rekla si da ti je bolje.“

Mili je očajno kršila ruke ispred sebe. „Bilo mi je bolje... nekoliko dana, a onda sam opet počela da povraćam i... nisam htela da brineš... ali na kraju sam posumnjala, uradila test i...“

Hari je zbrčkao lice i podigao ruke u neverici. „I nisi našla za shodno da me obavestiš o tome?“

„Htela sam da budem sigurna. Nije bilo svrhe da ti bilo šta pomijem ako... Znaš koliko su mi menstruacije neuredne. Kako sam mogla da znam...“

On ju je prekinuo kao da je uopšte nije slušao. „Ali beba je ogromna obaveza. Nisam spreman za to. Ne mogu... ne želim...“

„Ali tako si divan prema svojim sestrićima“, zapanjeno je promucala Mili.

On je ipak rešio da odgovori. „Da, zato što volim da budem ujak. Ne smeta mi da zabavljam male napasti i da im ugađam, dokle god sam raspoložen za to, ali na kraju lepo mogu da im kažem *pa-pa* i da se vratim kući, u našu blaženu oazu pošteđenu dečje dreke, bala, fleka od štrokavih prstića i saplitanja na razbacane igračke.“ Marširao je po sobi, i dalje grčevito provlačeći prste kroz kosu. „Premlad sam za to, Mils. To je naprosto... Zaboga, imam samo trideset pet godina.“

Mili ga je mrko pogledala. „Trideset šest, od danas.“

Prestao je da maršira i okrenuo se ka njoj. „Ma da, to je *ogromna* razlika!“ Prezrivo je izvio gornju usnu i ponovo nakratko zažmurio. „Moram nešto da popijem.“ Uzeo je flašu crnog vina s malog modernog akrilnog stalka za šest boca, koji je stajao na radnoj površini, i zgrabio vadičep iz fioke pored šporeta. Odustao je od čaše i potegao vino pravo iz flaše. Primetivši Milin sevajući pogled, slegao je ramenima. „Pretpostavljam da je izlišno da pitam da li želiš da mi se pridružiš?“

Tišina se spustila nad njima dok su svoju situaciju prebacivali iz kuhinje u diskretno osvetljenu dnevnu sobu. Sati su prolazili. Kiša je dobovala po prozorima. S vremena na vreme munja bi sevnula na nebu, obasjavši polumrak koji se svijao oko njih. U jednom trenutku, kad je u sobi postalo toliko mračno da je Mili jedva nazirala Harijeve crte, on je ustao i uključio nekoliko sijalica.

Potom se spustio na sofu tik do nje. „Slušaj, sve ovo je za oboje ogroman šok. Moramo ozbiljno da popričamo, Mili. Kao dvoje odraslih ljudi.“

Ona je živnula, naslutivši da se kod njega nešto promenilo, i uputila mu slabašan osmeh. „Da, u pravu si.“ Uzela je njegovu šaku. „Na kraju će sve ispasti dobro, videćeš. Ja uglavnom radim od kuće, tako da briga o detetu neće predstavljati toliki problem. Osim toga, tvoji mama i tata će sigurno biti oduševljeni kad saznaju da će dobiti još jedno unuč.“

Preko Harijevog lica prešla je senka panike. „Nisi im valjda rekla?“ Ona je odmahнула glavom i zbrčkala čelo. „Naravno da nisam. Nisam rekla čak ni Džuls.“

On je ispustio zvuk olakšanja i zaklimao glavom. „Odlično. Dobro si postupila. Možemo sve da sredimo pre nego što bilo ko sazna. Tako će biti najbolje.“

Mučnina joj je ponovo krenula iz utrobe. „*Da sredimo?* Kako to misliš?“

On se okrenuo ka njoj, nežno joj stisnuvši obraz i skliznuvši palcem preko njene kože. „Vidiš, ljubavi... naprosto nije pravo vreme za to. Da li smo i ti i ja zaista spremni za tako krupan korak? Mislim, znali smo da je pred nama duga budućnost, u kojoj će jednog dana biti mesta i za bebu. Ali da budem iskren, plašim se da još nisam spreman da te sa bilo kim delim. Još ne. Nas dvoje smo već dugo jedno drugom čitav svet i... stvarno uživam u tome. Imamo sjajan život, takav kakav je, zar ne?“

„Da, naravno... ali...“

„I sigurno uviđaš da će se sa dolaskom bebe sve drastično promeniti?“

Promeniće se, tako je rekao. Srce joj je iznova poskočilo od nade. „Pa, očigledno...“

„I moraćemo znatno da preuredimo svoj život. Jesi li spremna za to?“

Da, spremna sam, a ti govoriš kao da će se to zaista desiti. Dopustila je da uzbuđenje zažubori u njoj. „Da, znam da je tako, ali...“

On ju je strasno poljubio i malo je nedostajalo da mu se prepusti, ali nešto ju je i dalje grizlo u zapečku svesti. Neka neartikulisana briga da sve nije onako kako izgleda.

Naglo se odmakla. „Znači... sve je u redu?“, upitala je s popriličnom dozom strepnje.

On se toplo osmehnuo. „Naravno da je u redu. Sad konačno pevamo po istoj partituri.“ Ustao je sa sofe i nestao u kuhinji, ubrzo se vrativši s otvorenom flašom vina.

I dve čaše.